

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **I. Š.**
bytem U. B., V. R. 2459
zastoupený JUDr. Vítem Buršou, advokátem
sídlem Uherské Hradiště, Růžová 1254

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2017, č.j. 51377/17/5200-10423-806032,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2017, č.j. 51377/17/5200-10423-806032, kterým bylo změněno rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu v Uherském Brodě ze dne 24.5.2012, č.j. 96864/12/338912706315, tak, že byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 122 300 Kč a současně mu bylo stanoveno zvýšení daně ve smyslu § 68 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 12 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), ve výši 12 230 Kč. Žalovaný rovněž rozšířil výrok platebního výměru o část „Výpočet daně z příjmů fyzických osob“.
2. Žalobci byla vyměřena daň za příjem z prodeje obytných automobilů. Ve vztahu k automobilu Fiat Adria Coral žalovaný neuznal žalobcem uplatněný výdaj za opravu tohoto vozidla v částce 496 400 Kč, neboť žalobce neprokázal skutečné vynaložení deklarovaných výdajů. Žalovaný rovněž neuznal žalobcovy námitky ve vztahu k automobilu Mercedes Karman.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něho není zřejmé, jak správce daně dospěl k výdajům ve výši 3 970 449 Kč, k částce příjmů a k výši stanovené daně. Žalobce dále namítal, že u automobilu Fiat Adria Coral provedl rekonstrukci obytné nástavby, což doložil fakturou ze dne 16.11.2007 vystavenou společností BRAVO-CZ s.r.o. a dokladem o úhradě této faktury. Skutečnost, že vozidlo bylo zrekonstruováno a zhodnoceno, nezpochybňuje ani žalovaný.
4. Podle žalobce byl výslech M. V. (jednatele zmíněné společnosti) veden účelově, navíc řadu let po provedení opravy. Jednatel nebyl dotazován na vedení účetnictví, na to, jak vypadají jejich faktury, ani na prodej společnosti. Navíc nevyloučil provedení opravy subdodavatelsky. To samé platí i v případě výslechu J. B..
5. Žalobce uvádí, že za opravu řádně zaplatil, což může potvrdit Ing. S., který mu ze své společnosti VOP 014 s.r.o. na úhradu zapůjčil peníze. K tomu žalobce dokládá čestné prohlášení Ing. S. a navrhuje jeho výslech. Žalobce neví, jakým způsobem má předmětný výdaj prokázat.
6. Žalobce také poukazoval na to, že žalovaný nesprávně posoudil i otázku prodeje vozidla Fiat Adria Coral a v návaznosti na to řešení výdajů za vozidlo Mercedes Karman. Žalobce tvrdí, že vozidlo prodal za 1 050 000 Kč M. K. Žalobce nesouhlasí s tím, že vozidlo Mercedes Karman mělo být jeho nepeněžitým příjmem v hodnotě 500 000 Kč, jak tvrdí žalovaný.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.
Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce z něho není zřejmé, jak dospěl správce daně k výdajům ve výši 3 970 449 Kč.
12. Z napadeného rozhodnutí (z bodů 21 a 22) vyplynulo, že žalovaný nejprve akceptoval výdaje za pořízení vozidel Fiat Ducato (815 150 Kč), Fiat Adria Coral (1 054 571 Kč) a Fiat Ducato 18 (550 000 Kč), celkem tedy 2 419 721 Kč. Dále žalovaný uznal výdaje za dodání dílů a práci na Fiat Ducato 18 ve výši 198 611 Kč (bod 23 v kombinaci se zprávou o daňové kontrole) a za nákup obytného automobilu Fiat ve výši 1 216 688 Kč (bod 21 v kombinaci se zprávou o daňové kontrole).
13. Druhostupňové rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2015, č.j. 8 As 179/2014 – 86 nebo ze dne 14.5.2015, č.j. 9 Afs 156/2014 – 58) a je-li zpráva o daňové kontrole odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, je třeba na zprávu o daňové kontrole nahlížet jako na součást odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud tedy žalobce určité závěry správce daně v odvolání nezpochybnil a žalovaný je tak převzal z rozhodnutí prvostupňového, je třeba odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (tedy zprávu o daňové kontrole) považovat za odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k těmto závěrům. Tak tomu bylo právě ve vztahu k výdajům na náhradní díly na Fiat Ducato 18 ve výši 198 611 Kč a na nákup obytného automobilu Fiat ve výši 1 216 688 Kč. Předtím, než se věc poprvé dostala k soudu, byla tak výše celkových uznaných výdajů 3 835 020 Kč.
14. Pokud pak jde o zvýšení výdajů na nákup Fiat Adria Coral (z 1 054 571 Kč na 1 190 000 Kč), tak k tomu došlo na základě předchozího zrušovacího rozsudku zdejšího soudu, což žalovaný vysvětlil v bodě 57 napadeného rozhodnutí. Celkový součet výdajů ve výši 3 970 449 Kč je tedy dostatečným způsobem odůvodněn.
15. Jestliže žalobci není zřejmé, proč mu nebyl započten výdaj na nákup Fiat Ducato multijet, tak náklad na pořízení tohoto vozidla nebyl v roce 2007 započítán jako výdaj, neboť žalobce prodej tohoto vozidla netvrdil ani nedokládal (bod 21 napadeného rozhodnutí). Z pouhé skutečnosti, že žalovaný v rámci odůvodnění uvedl, že žalobce v rozhodném období koupil i toto vozidlo, nelze dovozovat, že by měl blíže odůvodňovat, proč částku za nákup tohoto vozidla nepoužil jako výdaj, tím spíše za situace, kdy žalobce v odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

tuto skutečnost nezpochybnil. Soud přitom souhlasí se žalovaným, že pokud žalobce toto vozidlo v rozhodném období neprodal, nemohl být náklad na jeho pořízení jako výdaj uplatněn.

16. Pokud jde o příjmy, tak ty žalovaný rovněž popsal v bodech 21 a 22 napadeného rozhodnutí. Částka 4 430 000 Kč je tvořena součtem částek za prodej vozidel Fiat Ducato (780 000 Kč), Fiat Adria Coral (1 550 000 Kč), Fiat obytný automobil (1 100 000 Kč) a Fiat Ducato 18 (1 000 000 Kč), celkem tedy 4 430 000 Kč. Jestliže žalobce z odkazu v bodu 22 dovozuje, že žalovaný sčítá příjmy za prodej všech pěti automobilů uvedených v bodě 21, mýlí se, neboť žalovaný zřetelně uvádí, že prodej automobilu Fiat Ducato multijet nebyl žalobcem tvrzen ani doložen, a je tedy zřejmé, že příjem za tento automobil žalobce žádný neměl. Je-li pak uvedeno, že příjmy 4 430 000 Kč jsou tvořeny částkami za prodeje automobilů uvedených v bodě 21 napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že se jedná o příjmy za prodej toliko čtyř automobilů, tj. těch, které žalobce prodal. I v této části je tedy napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
17. Žalobce dále namítá, že mu není zřejmé, jak došlo ke stanovení daňové povinnosti.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že příjmy žalobce za prodej automobilů činily 4 430 000 Kč a výdaje na jejich pořízení činily 3 970 449 Kč (bod 57). Pokud by to byly žalobcovy jediné příjmy v rozhodném období, měl by základ daně činit 459 551 Kč, jak uvádí žalobce. Tak tomu ale nebylo. Z výroku napadeného rozhodnutí plyne, že podle žalovaného činil základ daně 544 698 Kč. Jak je uvedeno výše, správní rozhodnutí obou stupňů spolu tvoří jeden celek a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (zpráva o daňové kontrole) je tak součástí odůvodnění i druhostupňového rozhodnutí. Ze zprávy o daňové kontrole pak plyne (str. 2), že žalobce měl vedle příjmů z prodeje automobilů v roce 2007 i příjmy ze závislé činnosti ve výši 85 147 Kč. Tuto skutečnost žalobce nezpochybňoval (naopak, jak plyne ze zprávy o daňové kontrole, žalobce k tomu doložil potvrzení o zdanitelných příjmech), a proto se žalovaný touto otázkou v napadeném rozhodnutí nezabýval. Základ daně žalobce byl tedy v roce 2007 tvořen součtem příjmů za prodej automobilů, od něhož byly odečteny prokázané výdaje ($4\,430\,000\text{ Kč} - 3\,970\,449\text{ Kč} = 459\,551\text{ Kč}$), a příjmu ze závislé činnosti (85 147 Kč), což je správně ve výroku napadeného rozhodnutí uvedených 544 698 Kč. Z této částky pak byla vypočtena daň ve výši 129 500 Kč a po odečtení slevy na dani (7 200 Kč) činila daň z příjmů 122 300 Kč. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné, neboť je z něho v kombinaci se zprávou o daňové kontrole seznatelné, jak žalovaný dospěl k výši základu daně i daně.
19. Dále žalobce zpochybňoval závěry ohledně oprávněnosti výdaje na rekonstrukci nástavby Fiat Adria Coral, kterou žalobce dokládal fakturou vystavenou společností BRAVO-CZ, s. r. o. dne 16.11.2007 na částku 496 400 Kč.
20. Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že žalobce uplatnil jako výdaj částku 496 400 Kč, kterou údajně vynaložil za opravu vozidla Fiat Adria Coral. Existenci tohoto výdaje dokládal fakturou č. 207249, kterou měla dne 16.11.2007 vystavit společnost BRAVO-CZ, s. r. o. za „opravu obytné nástavby, výměnu bojleru, lednice, sprch. koutu, toalety na vozidle Adria Coral“.
21. V řízení před finančním úřadem bylo ve vztahu k této faktuře prováděno dokazování, jímž bylo zjištěno, že v účetnictví společnosti BRAVO-CZ, s. r. o. tato faktura obsažena není, číselná řada na faktuře neodpovídá číselné řadě, kterou tato společnost používala, a pohyby na pokladně této společnosti neukazují, že by měla být oprava provedena a zaplacená. Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Z výsledku jednatele M. V. provedeného dne 17.4.2012 vyplynulo, že žalobce nezná, fakturu nevystavoval a o provedení opravy nic neví. Rovněž uvedl, že si není vědom, že by společnost opravy obytných automobilů vůbec prováděla. Nicméně připustil, že společnost disponovala v rozhodnou dobu prostorami (garážemi s dílnou), kde by oprava být provedena mohla. Uvedl také, že opravu mohl zadat „kolega“ J. B., event. s jeho vědomím zaměstnanec R. V.

22. V odvolacím řízení pak finanční úřad doplnil dne 22.11.2012 dokazování o výsledk druhého jednatele společnosti J. B. Ani ten si na žalobce či provedení tvrzené opravy nevzpomínal, o vystavení předmětné faktury nevěděl a popřel, že by se společnost BRAVO-CZ, s. r. o. zabývala opravou aut.
23. Žalobce v žalobě ve vztahu k výsledkům obou jednatelů toliko namítal, že jednatele vypovídali po několika letech od provedení opravy a že jejich hodnověrnost snižuje fakt, že „firmu“ prodali v roce 2009 nekontaktní osobě. Tyto námitky soud důvodnými neshledal. Lze souhlasit s tím, že byly výsledky provedeny řadu let po údajné opravě a vzpomínky obou jednatelů tak mohly být částečně „v mlze“. Na druhou stranu oba jednatele shodně uvádějí, že si nepamatují ani žalobce, ani údajně provedenou opravu, přičemž společnost BRAVO-CZ, s. r. o. opravy obytných automobilů neprováděla. Soud je přitom toho názoru, že pokud by k takové nestandardní opravě opravdu došlo, jistě by si alespoň jeden z jednatelů na provedenou opravu vzpomněl (jako se ostatně stalo ve vztahu k opravě vodního skútru). V kombinaci s tím, že v účetnictví společnosti BRAVO-CZ, s. r. o. žalobcem předložená faktura obsažena není, číselná řada na faktuře neodpovídá číselné řadě, kterou tato společnost používala, a pohyby na pokladně této společnosti neukazují, že by měla být oprava provedena a zaplacená, považuje soud závěry, k nimž žalovaný dospěl, za správné a zákonné. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že následně byla společnost BRAVO-CZ, s. r. o. prodána nekontaktní osobě. Soud přitom nepovažuje za podstatné, že se správce daně jednatelů nedotazoval na okolnosti prodeje společnosti a na vedení účetnictví. Pokud jde o spornou fakturu, tak k ní dotazy směřovaly, přičemž svědek Vojtěšek uvedl, že uspořádání a vzhled faktury neodpovídá fakturám vystavovaným společností BRAVO-CZ, s. r. o. a že podpis na faktuře neodpovídá podpisu žádného ze zaměstnanců či jednatelů.
24. Vzhledem k tomu, že si na žalobce a spornou opravu nepamatoval ani jednatel J. B., bylo nadbytečné provádět výslech J. V., neboť ten podle svědka V. „mohl zadat“ předmětnou opravu s vědomím jednatele J. B. Navíc žalobce v daňovém řízení výslech tohoto svědka nenavrhoval.
25. Nekonkrétní skutečnosti, které k opravě a platbě za ni uváděl žalobce (že si opravené vozidlo spolu s fakturou vyzvedl v areálu společnosti BRAVO-CZ, s. r. o. od neznámého muže, kterému také za fakturu v hotovosti zaplatil téměř půl milionu korun), realizaci tvrzené opravy rovněž nepodporují. Soud je navíc dalek představy, že by kdokoli toliko na základě faktury zaplatil neznámé osobě takovou částku, aniž by vyžadoval alespoň doklad o zaplacení. Uvádí-li žalobce v žalobě, že doklad o zaplacení správci daně předložil, nelze se s ním ztotožnit, neboť nic takového ze spisu neplyne. Samotná faktura, byť je na ní uveden způsob platby hotově, totiž bez dalšího dokladem o zaplacení této částky není.

26. Pokud pak žalobce namítal, že oprava byla provedena (což nerozporuje ani žalovaný) a že měl žalovaný zkoumat a znalecky zjišťovat hodnotu takové opravy v době prodeje automobilu, nemůže s ním soud souhlasit. Je to totiž žalobce, kdo měl uskutečnění výdaje prokazovat, a nikoli žalovaný, resp. finanční úřad.
27. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
28. Daňový subjekt je tedy povinen prokázat svá tvrzení o (1) vynaložení předmětného nákladu (tzn. faktickém uskutečnění platby), (2) jeho oprávněnosti (tzn. že vynaložená platba odpovídá skutečně realizovanému plnění, které bylo fakturováno) a (3) jeho souvislosti s dosaženými příjmy. Pokud daňový subjekt neunesse své důkazní břemeno, není možné považovat náklad za prokázaný.
29. Břemeno důkazní tak leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).
30. Tento institut vyložil například Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1.6.2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. N 113/37 Sb. NU 463, dostupném na www.nalus.usoud.cz: *„Ve sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stíhá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Nicméně, také v daňovém řízení se vztahuje důkazní břemeno pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vázících se výlučně k daňové povinnosti subjektu“.*
31. Tím, že žalobce tvrdil daňově uznatelné výdaje za předmětné období (uskutečnění opravy vozidla konkrétním subjektem za konkrétní částku), stíhala jej povinnost prokázat, že se skutečně jednalo o daňově uznatelné výdaje a v jaké výši.
32. Unesení důkazního břemena se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neproazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o realizaci skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázano, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2006, sp. zn. 5 Afs 40/2005, www.nssoud.cz, podle něhož *„pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další*

podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo“. V daném případě navíc údajný vystavovatel faktury popřel, že by práce pro žalobce provedl a fakturu vystavil. Skutečnost, zda vozidlo bylo opraveno či nikoli, je přitom nepodstatná, neboť žalobce měl prokázat uskutečnění tvrzeného plnění (tj. že vozidlo opravila společnost BRAVO-CZ, s. r. o. a za tuto opravu žalobce zaplatil 496 400 Kč). To se mu ale nepodařilo.

33. Pokud v řízení před soudem žalobce navrhl k důkazu čestné prohlášení a výslech Ing. Sýkory, který mu měl na předmětnou spornou opravu půjčit peníze, jedná se podle názoru soudu o tvrzení účelové. Nic takového žalobce neuváděl v řízení před správcem daně (a to ani k výslovnému dotazu správce daně, který se týkal způsobu zaplacení za tuto opravu) ani v řízení odvolacím, ani v prvním řízení před zdejším soudem o žalobě proti předchozímu rozhodnutí žalovaného v této věci (žaloba vedená pod sp.zn. 62 Af 39/2013). Za této situace soud navrhovaným způsobem nedokazoval.
34. Žalobce tedy neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění podle faktury ze dne 16.11.2007 údajně vystavené společností BRAVO-CZ, s. r. o. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.5.2007, sp. zn. 9 Afs 30/2007, budou „*daňově uznatelnými výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže, jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů*“. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobcem tvrzenou částku za údajnou opravu automobilu neuznal jako daňově uznatelný výdaj.
35. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku prodeje vozidla Fiat Adria Coral a v návaznosti na to řešení výdajů za vozidlo Mercedes Karman.
36. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
37. Součástí spisu je kupní smlouva, v níž je uvedeno, že žalobce prodává vozidlo Fiat Adria Coral (ve smlouvě uvedeno jako Fiat Ducato, nicméně podle VIN kódu se jedná o předmětné vozidlo Fiat Adria Coral) M. K. za cenu 1 550 000 Kč. Podle příjmového pokladního dokladu také tuto částku žalobce obdržel. Z protokolu ze dne 28.11.2011 pak vyplynulo, že tohoto dne M. K. uvedl, že tuto částku v hotovosti nezaplatil. Zaplatil pouze 1 050 000 Kč. Zbývajících 500 000 Kč bylo zaplacení prodejem Mercedesu Karman, který „jeho“ společnost KORNFI s. r. o. prodala za tuto částku žalobci. K tomu byla předložena kupní smlouva ze dne 27.11.2007, faktura i dopis o vzájemném zápočtu.
38. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce prodal vozidlo Fiat Adria Coral M. K. za částku 1 550 000 Kč, přičemž v hotovosti obdržel 1 050 000 Kč a zbytek (500 000 Kč) formou nepeněžitého plnění (žalobce obdržel automobil Mercedes Karman). V kupní smlouvě mezi žalobcem a společností KORNFI s. r. o. je tato částka přesně uvedena a žalobce tak akceptoval, že vozidlo Mercedes Karman pro něho má hodnotu 500 000 Kč. Přijal-li je tedy žalobce jako nepeněžité plnění v hodnotě 500 000 Kč (jako část kupní ceny za vozidlo Fiat Adria Coral), je žalobcovým příjmem za prodej tohoto vozidla nejen částka 1 050 000 Kč, kterou obdržel v hotovosti, nýbrž i částka 500 000 Kč, kterou žalobce i kupující ocenili

vozidlo Mercedes Karman. Nebylo tedy třeba, aby finanční úřad stanovil obvyklou cenu vozidla Mercedes Karman.

39. Otázka následného prodeje vozidla Mercedes Karman není ve vztahu k příjmu za prodej vozidla Fiat Adria Coral podstatná. Přesto je třeba uvést, že pokud žalobce v žalobě uvádí, že vozidlo Mercedes Karman koupil zcela jiný vlastník (C. M.) a nikoli žalobce, je třeba souhlasit se žalovaným, že se jedná o tvrzení, které žalobce poprvé uplatnil až v žalobě, přičemž během celého daňového řízení uváděl, že toto vozidlo koupil on. Rovněž listiny založené ve správním spise dokládají, že toto vozidlo obdržel žalobce jako část kupní ceny za prodej vozidla Fiat Adria Coral. Soud tak považuje toto tvrzení za účelové. Byť by žalobce jako vlastník vozidla nebyl v registru silničních vozidel uveden, je zřejmé, že vozidlo zakoupil, resp. protiúčtem získal. Soud rovněž nepřehlédl, že to byl žalobce, kdo měl od M. K. plnou moc na zajištění převodu tohoto vozidla, ani to, že plná moc byla ze dne 27.11.2007 (stejně jako kupní smlouva), zatímco žádost o zápis do registru podával žalobce (zastupující M. K.) až dne 11.2.2008, tedy po více než dvou měsících. Soud je tedy toho názoru, že žalobce byl vlastníkem vozidla Mercedes Karman, aniž by změnu vlastnictví (a sebe jako vlastníka) nechal zapsat do registru. Tam se jako vlastník objevil po M. K. až právě C. M. (kterému zřejmě žalobce předmětné vozidlo prodal). Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.
40. Zdejší soud tak neshledal žádný uplatněný žalobní bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

41. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. srpna 2019

David Raus v.r.
předseda senátu